

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 8 mei 2018 met nummer RvVb/A/1718/0821
in de zaak met rolnummer 1617/RvVb/0071/A

Verzoekende partijen	1. de heer Wouter DE STECKER 2. de bvba 4SE vertegenwoordigd door advocaat Pieter VAN ASSCHE met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT
Tussenkomenende partij	de heer Michel DESMET vertegenwoordigd door advocaat Filip DE PRETER met woonplaatskeuze op het kantoor te 1000 Brussel, Keizerslaan 3

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 7 oktober 2016 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 4 augustus 2016.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik van 15 februari 2016 onontvankelijk verklaard.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 9 februari 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomenende partij met een beschikking van 21 maart 2017 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomenende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in. De verwerende partij dient geen laatste nota in. De tussenkomenende partij dient een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 27 februari 2018.

Advocaat Klaas DE PAUW *loco* advocaat Pieter VAN ASSCHE voert het woord voor de verzoekende partijen. Advocaat Kurt STAS *loco* advocaat Filip DE PRETER voert het woord voor de tussenkomende partij.

De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De artikelen 37 en 38 DBRC-decreet zijn van toepassing zoals gewijzigd door het decreet van 9 december 2016

III. FEITEN

1.

Op 16 maart 1981 wordt door de bevoegde minister in graad van administratief beroep een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een woning op het perceel gelegen te 1755 Gooik, Bontestraat 27. Aan het verkrijgen van de vergunning worden de volgende voorwaarden gekoppeld:

- de op te richten woning moet aansluiten bij het bestaande bedrijf en moet er één ruimtelijk geheel mee vormen;
- ten hoogste zes maanden na de ingebruikname van de op te richten woning moet het gedeelte dat momenteel als woning wordt gebruikt, omgevormd en ingericht worden tot bedrijfsgebouw;
- de zolderverdieping mag niet als afzonderlijke woongelegenheden worden ingericht.

Op 17 september 1992 verleent het college van burgemeester en schepenen een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een bergplaats.

Op 22 oktober 2012 verleent het college van burgemeester en schepenen een stedenbouwkundige vergunning voor het aanbouwen van een autobergplaats.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur stelt op 4 september 2015 een proces-verbaal op ten laste van de tussenkomende partij. De volgende vaststellingen worden gedaan:

- de woning is anders opgericht dan vergund met de stedenbouwkundige vergunning van 16 maart 1981;
- de bergplaats is anders opgericht dan vergund met de stedenbouwkundige vergunning van 17 september 1992 en de functie is gewijzigd naar stalling voor weidedieren;
- de autobergplaats is niet opgericht conform de stedenbouwkundige vergunning van 22 oktober 2012;
- de onvergunde inplanting van een betonnen mestopslagplaats tegen de achtergevel van de paardenstal;
- de onvergunde inplanting van een hooi- en stro-opslagplaats achter de mestopslagplaats.

2.

De tussenkomende partij dient op 30 november 2015 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “de regularisatie van een stalling voor weidedieren” op het perceel gelegen te 1577 Gooik, Bontestraat 27, met als kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie C, nummer 559F-N.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Halle-Vilvoorde-Asse', vastgesteld met koninklijk besluit van 7 maart 1977, in agrarisch gebied.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling adviseert op 15 december 2015 voorwaardelijk gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 15 februari 2016 een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden aan de tussenkomen partij. Het college beslist:

“ ...

Bij het uitvoeren van de vergunning van 17/09/1992 werd de berging anders ingeplant en groter uitgevoerd dan toegelaten. De berging werd bovendien in gebruik genomen als stalling voor paarden. De stalling heeft een diepte van 10,42m bij een breedte van 6,46m en is ingeplant tegen de linkerperceelsgrens. De stalling wordt afgedekt met een zadeldak met een kroonlijsthoogte van 2,92m. De stalling omvat een voederopslagplaats en 2 paardenboxen. De gevels zijn opgetrokken in dezelfde gevelsteen als deze gebruikt voor de woning, het dak is bedekt met zwarte pannen. Achter de stalling bevindt er zich een mestopslagplaats. Deze maakt deel uit van de vergunning voor het uitbreiden van de woning van 22/10/2012. De stro- en houtopslagplaats en paardenboxen achter deze stalling wordt volledig afgebroken.

Overwegende dat het ontwerp voldoet aan de algemene stedenbouwkundige voorschriften en de vigerende normen.

...”

Tegen deze beslissing tekenen de verzoekende partijen op 4 mei 2016 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 18 juli 2016 om dit beroep onontvankelijk te verklaren.

De verzoekende partijen dienen op 1 augustus 2016 een replieknota in.

Na de hoorzitting van 2 augustus 2016 verklaart de verwerende partij het beroep op 4 augustus 2016 onontvankelijk. De verwerende partij beslist:

“ ...

5. Bespreking

De deputatie neemt kennis van het eensluidend verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van 18 juli 2016 met kenmerk: RMT-VGN-BB-2016-0208-PSA-01 – verslag.

5.1 Vormvereisten

Het beroepschrift werd per beveiligde zending ingediend bij de deputatie. De bewijzen van gelijktijdige verzending van een afschrift van het beroepschrift aan het college van burgemeester en schepenen en aan de aanvrager zijn bijgevoegd evenals het bewijs van betaling van de dossiervergoeding.

In toepassing van art. 4.7.21. §3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening beschikt elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreeks of onrechtstreeks hinder of nadelen

kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing over een termijn van 30 dagen ingaand de dag na deze van de aanplakking vermeld in art. 4.7.19. §2, om beroep in te dienen. Tot de aanplakking werd overgegaan op 15 maart 2016, conform het attest, afgeleverd door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde.

Het beroep is gedateerd 4 mei 2016 en werd dezelfde dag op de post afgegeven. Het beroep werd op 9 mei 2016 ontvangen op het provinciebestuur. De termijn van 30 dagen werd niet gerespecteerd. In het dossier bevindt zich een vaststelling van aanplakking die gedateerd werd op 15 maart 2016. Een dergelijke vaststelling is het enige te hanteren stuk om de werkelijke aanvang van de aanplakking te bepalen. In de vaststelling is dan wel melding van een aanplakking van 19 februari 2016 tot 19 maart 2016, voortgaande op de verklaring op eer van de aanvrager, maar het is de datum van de vaststelling door het gemeentebestuur die als enige kan in aanmerking genomen worden als aanvangsdatum, cf vaste rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Dit in het voordeel van de derden gezien de bewijskracht van een dergelijke vaststelling. De termijn voor instelling van het beroep begon te lopen op 16 maart 2016 om te eindigen op 14 april 2016, ongeacht de aanplakking er mogelijk in de feiten al eerder was.

De beroeper wijst er nog op dat de politie op 8 maart 2016 ter plaatse kwam in het kader van een andere interventie en toen geen aanplakking opmerkte. Gezien in het voordeel van de derden pas 16 maart als het begin van de termijn wordt aangenomen doet een verklaring m.b.t. de periode die daaraan voorafgaat er niet toe. Overigens kan gesteld worden dat het 'niet opmerken' van een aanplakking niet noodzakelijk betekent dat er effectief geen aanplakking was, gezien de politie niet ter plaatse kwam om net deze vaststelling te maken. Hetzelfde geldt voor foto's die zouden genomen zijn van het voorwerp van de interventie (modder op de weg) en waarop de aanplakking niet voorkomt, maar die ook niet voor dit doel werden genomen. Meer dan het ontbreken van een vaststelling kan niet worden geconcludeerd uit de stukken van de politie. Noch het antwoord van 6 juni 2016 van de beroepsindiener inzake het schriftelijk horen net zomin als de bijgebrachte getuigenverklaringen van enkele passanten brengen hier nieuwe elementen aan.

De beroeper argumenteert nog dat de vaststelling door een onregelmatigheid is aangetast daar de aanplakking gebeurde op een makkelijk te verwijderen bord dat er enkel doelbewust zou gehangen hebben op het moment van de vaststelling (en bij de verklaring op eer) en voor het overige niet op het terrein zou zijn aanwezig geweest. In deze kan slechts aangehouden worden dat het enige officiële stuk in het dossier de vaststelling door het gemeentebestuur is en dat de beweringen niet gestaafd zijn met tegenvaststellingen inzake het ontbreken van een aanplakking. In deze wordt geen dagelijkse controle door het gemeentebestuur opgelegd. Verder wordt aangegeven dat er van belangenvermenging sprake zou zijn inzake de behandeling door het gemeentebestuur, met een uittreksel uit een email-conversatie, waar echter inhoudelijk slechts uit blijkt dat er een vraagstelling was rond aanplakking inzake een openbaar onderzoek. Uit niets in deze conversatie blijkt dat het dossier niet correct zou behandeld zijn of de betrokken personen vanuit een vooringenomenheid handelen.

Het beroepschrift voldoet verder ook niet aan de vormvoorschriften opgelegd door art. 4.7.21. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en het besluit van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen.

Indien de indiener van het beroep een natuurlijke persoon of rechtspersoon is die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de

bestreden beslissing, omvat het beroepsschrift tevens een omschrijving van deze hinder of nadelen. In het beroepsschrift zijn in deze richting de volgende stellingnames terug te vinden:

'Kortom de exploitatie van de BVBA en het inkomen van haar zaakvoerder draait rond de hoeve palend aan het terrein van de bestreden beslissing, dewelke tot op enkele centimeters van de perceelsgrens komt en een storende impact heeft op de site van de beroepsindieners' (p. 6).

Of ook:

'De beroepsindiener stelt vast dat de volledige constructie op twintig centimeter van de perceelsgrens wordt gezet. Het betreft nochtans een uitgestrekt perceel, doch de aanvrager heeft de meest nadelige wijze van inplanting verkozen, namelijk tegen de perceelsgrens'.

Het is echter niet omdat er betere inplantingen denkbaar zijn dat de voorliggende inplanting per definitie hinderlijk of nadelig is. De beroeper beperkt zich tot de stellingname dat het 'storend' en 'nadelig' is, maar omschrijft niet waarin die nadeligheid of de storende impact zich dan juist manifesteert. Een loutere stellingname kan niet volstaan als omschrijving. De beroeper brengt verder wel argumenten aan m.b.t. de vergunningstoestand van de woning, de toepassing van de omzendbrief inzake stallingen voor weidedieren en algemene overwegingen aangaande een goede ruimtelijke ordening. Deze argumenten kunnen echter evenmin dienstig zijn als 'omschrijving van de hinder of nadelen' die rechtstreeks of onrechtstreeks ondervonden zouden kunnen worden door de beroepsindiener. Het beroep is niet ontvankelijk gezien het ontbreken van deze noodzakelijke omschrijving.

Op de hoorzitting wordt nog gesteld dat het feit dat de beroeper nabuur is afdoende is. Het loutere nabuurschap kan echter op zich niet volstaan om partijen het rechtens vereiste belang bij een administratief beroep bij de deputatie te verschaffen (arrest nr. A/2014/0016 van 14 januari 2014 in de zaak 2010/0556/A/2/0532, RvVB).

Aan de deputatie wordt voorgesteld om het beroep onontvankelijk te verklaren wegens het niet voldoen aan de vormvereisten, in het bijzonder:

- het beroep werd niet ingediend binnen een termijn van 30 dagen ingaand na de dag dat door het gemeentebestuur een vaststelling werd gedaan van aanplakking en is laattijdig;*
- in het beroepsschrift komt geen omschrijving voor van de hinder of nadelen die de beroeper rechtstreeks of onrechtstreeks kan ondervinden ten gevolge van het verlenen van de vergunning.*

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. Er worden hierover geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partijen

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen stellen dat zij administratief beroep hebben ingesteld bij de verwerende partij en dat zij evident gegriefd zijn door de beslissing waarbij dit beroep onontvankelijk wordt verklaard. Hierdoor maken zij geen kans om in graad van beroep de stedenbouwkundige aanvraag in globaliteit te laten herbekijken door de verwerende partij. De verzoekende partijen stellen dat zij het immers fundamenteel oneens zijn met de beslissing van het college van burgemeester en schepenen die door de bestreden beslissing herleeft. De verzoekende partijen benadrukken dat zij niet vallen onder de tweede paragraaf van artikel 4.8.11 VCRO aangezien aan hen niet kan worden verweten dat zij geen administratief beroep hebben ingesteld.

De verzoekende partijen benadrukken verder dat zij, als eigenaar en gebruiker/zaakvoerder/exploitant van het naastgelegen terrein, wel degelijk voldoende rechtstreekse en onrechtstreekse hinder en nadelen kunnen ondervinden ingevolge de bestreden beslissing. Ze verwijzen hierbij naar de historiek en het maatschappelijk doel van de bvba, die na de voltooiing van vergunde werkzaamheden zal draaien rond landbouwactiviteiten en verkoop van producten via de “korte keten”. Hierbij zijn visibiliteit via een open landschap en voeling met het product van groot belang. Door de constructie wordt het zicht op het open landschap verstoord, wat nadelige effecten heeft voor de exploitatie van het bedrijf van de eerste verzoekende partij.

De verzoekende partijen halen verder nog aan dat de Raad het louter bezit van een vergunning reeds aanvaard heeft als een voldoende belang voor een vennootschap en haar zaakvoerder die een exploitatie in de onmiddellijke omgeving hebben. Zij verwijzen verder nog naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad waar het belangvereiste soepel zou worden ingevuld.

2.

De verwerende partij stelt zich wat het belang van de verzoekende partijen betreft te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

3.

De tussenkomende partij werpt op dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij het ingestelde beroep.

3.1

De tussenkomende partij voert in hoofddorde aan dat het zogenaamd “procedureel belang” niet kan worden aanvaard. Zij stellen dat de vaste rechtspraak van de Raad over het procedureel belang niet kan worden gevolgd omdat de VCRO een dergelijke notie niet kent. Het onontvankelijk verklaren van het beroep is bovendien geen hinder of nadeel dat voortvloeit uit de vergunningsbeslissing. Met verwijzing naar de memorie van toelichting stelt de tussenkomende partij dat het voormelde “procedureel belang” dus niet worden aangewend als toegang tot de Raad.

De tussenkomende partij wijst verder op de bepalingen uit artikel 4.8.11, §1, tweede lid VCRO en stelt dat wie geen ontvankelijk beroep heeft ingesteld bij de verwerende partij, evenmin een ontvankelijk beroep kan instellen bij de Raad.

3.2

In ondergeschikte orde stelt de tussenkomende partij dat de verzoekende partijen elk voor zich niet afdoende aantonen dat zij hinder en nadelen ondervinden van de bestreden beslissing.

Over het belang van de tweede verzoekende partij stelt de tussenkomende partij dat niet met concrete gegevens wordt aangetoond dat men allerhande huurovereenkomsten heeft, materiaal heeft aangekocht, velden in pacht heeft en men een winkel zal openen op de locatie. In hun verzoekschrift bevestigen de verzoekende partijen dat dit louter een toekomstproject is en dat er geen activiteiten plaatsvinden op de locatie. De activiteiten bevinden zich niet in de onmiddellijke omgeving van het terrein maar wel in de 30ha rond de boerderij. Alleszins wordt er niet aangetoond dat er activiteiten plaatsvinden vlak naast de bouwplaats.

Er kan volgens de tussenkomende partij ook niet worden ingezien hoe het gegeven dat het uitzicht deel uitmaakt van de politiek van het bedrijf, verbonden kan worden aan de bestreden beslissing of geïndividualiseerd kan worden ten opzichte van de doelstellingen van de rechtspersoon. Een rechtspersoon kan bovendien geen visuele hinder of nadelen ondervinden. Dit zijn zintuiglijke waarnemingen die enkel betrekking kunnen hebben op natuurlijke personen. Uit de luchtfoto blijkt bovendien dat er op geen enkele wijze afbreuk wordt gedaan aan het “uitzicht” van de rechtspersoon en haar bedrijfszetel. Bovendien staan de woningen voor de velden zodat “consumenten” geen zicht hebben op de velden.

De tussenkomende partij stelt verder dat het louter nabuurschap volgens vaste rechtspraak van de Raad niet volstaat om over het rechtens vereiste belang te beschikken. Bovendien kan ook het louter bezitten van eender welke vergunning niet volstaan om het belang te verantwoorden. De rechtspraak waarnaar de verzoekende partijen op dit punt verwijzen, heeft niet de draagwijdte die de verzoekende partijen eraan toekennen.

De tussenkomende partij stelt over het belang van de eerste verzoekende partij dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze inkomsten put uit de vennootschap. Bovendien wordt het belang van de eerste verzoekende partij niet onderscheiden van het belang van de tweede verzoekende partij.

4.

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen dat het geen twijfel leidt dat de bestreden beslissing een voor de Raad aanvechtbare beslissing is en dat deze nadelige gevolgen heeft voor de verzoekende partijen nu de gronden waarop zij beroep instelden, niet worden beoordeeld door de vermeende onontvankelijkheid. De verzoekende partijen vallen niet onder de tweede paragraaf van artikel 4.8.11 VCRO, aangezien zij wel degelijk beroep hebben aangetekend. Indien een onontvankelijkheidsbeslissing niet zou kunnen worden aangevochten met een jurisdictioneel beroep, zou *de facto* de toegang tot de rechter worden ontzegd.

De verzoekende partijen hernemen voor het overige hun uiteenzetting uit het inleidend verzoekschrift.

5.

In haar laatste schriftelijke uiteenzetting stelt de tussenkomende partij dat zij niet betwist dat een onontvankelijkheidsverklaring een voor de Raad aanvechtbare beslissing is, maar dat een louter “procedureel belang” niet volstaat om een bestreden beslissing aan te vechten. Een “procedureel belang” heeft geen betrekking op hinder en nadelen als gevolg van de vergunningsbeslissing en kan dus niet worden aangewend als toegang tot de Raad.

De tussenkomende partij verwijst verder naar haar standpunt in haar schriftelijke uiteenzetting.

Beoordeling door de Raad

De verwerende partij heeft met de bestreden beslissing het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik van 15 februari 2016, waarbij aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor de regularisatie van een stalling voor weidedieren, onontvankelijk verklaard, waardoor laatstgenoemde vergunning zijn rechtskracht herneemt.

Het kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing een voor de Raad aanvechtbare “vergunningsbeslissing” is (zie Memorie van Toelichting bij het ontwerp van het decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, *Parl. St. VI. Parl.*, 2008-2009, 2011/1, 195). Dit betekent dat partijen een belang kunnen hebben bij het aanvechten van een beslissing waarbij hun beroep onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 4.8.11, tweede lid VCRO bepaalt echter dat degene aan wie verweten kan worden dat hij een voor hem nadelige vergunningsbeslissing niet bestreden heeft met een daartoe openstaand georganiseerd administratief beroep bij de deputatie, geacht wordt te hebben verzaakt aan zijn recht om zich tot de Raad te wenden. Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding van het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, vereist die bepaling niet louter dat een derde het hem ter beschikking staand georganiseerd administratief beroep instelt, maar ook dat hij het op een correcte, ontvankelijke wijze uitput (*MvT, Parl. St. VI. Parl.*, 2008-09, nr. 2011/1, 220).

In de mate dat de tussenkomende partij opwerpt dat de verwerende partij terecht tot de onontvankelijkheid van het administratief beroep besloten heeft en dat de verzoekende partijen aldus niet langer op ontvankelijke wijze een beroep bij de Raad kunnen instellen omdat zij hun administratief beroep niet correct hebben uitgeput, valt haar exceptie samen met de grond van de zaak. Dat vergt een onderzoek van de in de middelen geformuleerde wettigheidskritiek op de motieven in de bestreden beslissing over het onontvankelijk verklaren van het administratief beroep. Voor de beoordeling van de exceptie wordt dan ook verwezen naar de beoordeling ten gronde.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 4.7.21, §3 VCRO, samen gelezen met artikel 4.7.19, §2 VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: *Motiveringswet*), van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen voeren aan dat de verwerende partij hun administratief beroep onterecht laattijdig heeft verklaard en dit onzorgvuldig en materieel niet pertinent heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen verwijzen in eerste instantie naar wat zij reeds in hun beroepsschrift hebben uiteengezet over de aanplakking. Uit het inlichtingenformulier van de politie-interventie zou volgens de verzoekende partijen blijken dat er op 8 maart 2016 geen aanplakking te zien is. Ook uit verklaringen van betrokkenen blijkt volgens hen dat er minstens een ernstige discussie is over de aanplakking. Uit de foto's bij de verklaring op eer blijkt bovendien dat de aanplakking slechts met een gemakkelijk verwijderbaar koordje aan de poort is vastgemaakt. Het attest van aanplakking en de verklaring op eer zouden volgens hen dan ook incorrect en vals zijn. Uit deze gegevens moet volgens hen afgeleid worden dat de aanplakking niet conform is gebeurd.

De verwerende partij zou volgens de verzoekende partijen aanvaarden dat de verklaring op eer, die stelt dat de beslissing is aangeplakt van 19 februari 2016 tot 19 maart 2016, foutief zou zijn en in het voordeel van de verzoekende partijen de beroepstermijn pas laten starten op 16 maart 2016, dit op basis van de gemeentelijke vaststelling van de aanplakking op 15 maart 2016. Volgens de verzoekende partijen strookt deze visie niet met enerzijds de verklaring op eer en anderzijds evenmin met het attest van aanplakking van 15 maart 2016 waarin zelf wordt vastgesteld dat de aanplakking loopt van 19 februari 2016 tot 19 maart 2016. Ze strookt eveneens niet met de foto's van de aanplakking die zouden dateren van 24 februari 2016.

De verklaring op eer en het attest van aanplakking geven zelf echter aan dat de aanvrager de mededeling dat een beslissing is verleend maar tot 19 maart 2016 zou hebben aangeplakt. Er is volgens de verzoekende partijen dus geen enkele reden om aan te nemen dat de tussenkomenende partij de aanplakking ná 19 maart 2016 nog heeft laten hangen. De verwerende partij kon dus niet zonder meer aannemen dat de aanplakking vanaf 15 maart 2016 gedurende 30 dagen zou zijn gebeurd. Dit is ook in strijd met het dossier waarbij in de verklaring op eer en het attest wordt gesteld dat de aanplakking maar duurde tot 19 maart 2016. Er is geen bewijs dat de aanplakking tot 14 april 2016 heeft geduurd. Dit blijkt overigens ook uit een dossier voor hetzelfde perceel waarbij uit het attest van aanplakking blijkt dat de aanplakking gestart is op 8 april 2016. In de redenering dat de aanplakking gedurende 30 dagen plaatsvond vanaf 15 maart 2016, zou dit betekenen dat er op 8 april 2016 twee documenten aan de poort zouden hangen. Hiervan wordt echter geen bewijs geleverd. De redenering die de verwerende partij hanteert, is dan ook foutief en minstens onzorgvuldig.

De verzoekende partijen verwijzen verder naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 januari 2011 met nummer 8/2011. Hieruit blijkt dat de doelstelling van de aanplakking volgens hen tweeledig is, met name het duidelijk maken van het begin van de beroepstermijn, die moet worden vermeld in de verklaring op eer en het attest van aanplakking, en het aangeven van het einde van de termijn. Ze verwijst verder naar rechtspraak van de Raad waaruit zou blijken dat de aanplakking gebrekkig is indien niet met zekerheid kan worden nagegaan wat de begin- en einddatum is van de aanplakking. Hierdoor kan de beroepstermijn niet aanvangen. De verwerende partij kon in de bestreden beslissing niet stellen dat en het begin en het einde uit de vaststelling van de aanplakking en het administratief dossier kan blijken. De beslissing is volgens de verzoekende partijen dan ook intern tegenstrijdig. Bovendien kunnen zich ook vragen worden gesteld bij de objectiviteit van het attest van aanplakking aangezien deze is opgesteld door een familielid van de tussenkomenende partij en er geen enkele foto wordt bijgevoegd.

2.

De verwerende partij antwoordt dat de motivering van de bestreden beslissing voor zich spreekt.

In tweede instantie wijst de verwerende partij nog op een aantal tegenstrijdigheden in het verzoekschrift. De eerste verzoekende partij was naar eigen zeggen dagelijks bezig op haar eigendom, gelegen vlak naast de site waar de aanplakking ophing. Het is volgens de verwerende partij dan ook zeer merkwaardig dat de verzoekende partijen beweren de aanplakking nooit te

hebben gezien. Dit terwijl verschillende buurtbewoners de aanplakking wel hebben zien hangen en ook de gemeente op 15 maart 2016 heeft vastgesteld dat de aanplakking ophing. De verzoekende partijen stellen verder dat zij, gezien de gevoeligheden van het dossier, dagelijks in de gaten hebben gehouden of er reeds een aanplakking ophing. Hieruit blijkt volgens de verwerende partij dat de verzoekende partijen duidelijk weet hadden van de aanvraag van de vergunning en kan men zich dus de vraag stellen waarom de verzoekende partijen zo lang gewacht hebben om navraag te doen bij de gemeente. De verzoekende partijen schrijven volgens de verwerende partij dat zij op 6 april 2016 vernamen dat een vergunning was verleend, maar toch hebben zij tot 4 mei 2016 gewacht om een beroep in te dienen bij de verwerende partij.

Tot slot wijst de verwerende partij erop dat de aanplakking conform artikel 4.7.19, §2 VCRO is gebeurd: de aanvrager is overgegaan tot aanplakking van de mededeling van vergunning, heeft vervolgens de gemeente in kennis gesteld van de aanplakking en de gemachtigde van de gemeentesecretaris heeft vervolgens de aanplakking gecontroleerd.

3.

De tussenkomenende partij werpt op dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij het middel voor zover de Raad zou oordelen dat de verwerende partij de startdatum van het beroep ten onrechte heeft geplaatst op 15 maart 2016 en deze eigenlijk vroeger in de tijd had moeten worden geplaatst. De verzoekende partijen tonen niet aan dat er geen aanplakking heeft plaatsgevonden gedurende 30 dagen.

Wat betreft de gegrondheid van de zaak stelt de tussenkomenende partij dat de verzoekende partijen ten onrechte stellen dat de verwerende partij de verklaring op eer als foutief zou beschouwen. De bestreden beslissing stelt volgens hen enkel dat het attest melding maakt van een aanplakking volgens de data van de verklaring op eer en verder stelt dat in dit geval de datum van vaststelling door de beëdigde ambtenaar moet worden gebruikt als startdatum voor de beroepstermijn. De veronderstellingen die de verzoekende partijen in hun verzoekschrift maken over de verklaring op eer, zijn volgens de tussenkomenende partij irrelevant en stroken niet met de motivering uit de bestreden beslissing. De verzoekende partijen lijken geen onderscheid te maken tussen de verklaring op eer en het attest van aanplakking.

De tussenkomenende partij stelt verder dat de verzoekende partijen niet betwisten dat de gemeentelijke ambtenaar op 15 maart 2016 heeft vastgesteld dat de verleende vergunning op een correcte wijze was aangeplakt. De verwijzing naar de verklaring op eer en de foto's van 24 februari 2016 zijn irrelevant nu enkel de startdatum zoals die blijkt uit het attest van aanplakking telt voor de berekening van de beroepstermijn. Het is volgens de tussenkomenende partij ook vreemd dat de verzoekende partijen dergelijke kritiek uiten nu deze er op neer komt dat de beroepstermijn eigenlijk al eerder had moeten starten. De Raad van State heeft bovendien reeds geoordeeld dat wanneer er een attest van aanplakking werd opgesteld, dit het bewijs levert dat de aanplakking heeft plaatsgevonden tenzij het stuk wordt beticht van valsheid. Dit doen de verzoekende partijen niet. Het attest werd bovendien niet opgesteld door een persoon die familiaal verbonden is aan de tussenkomenende partij. Hierover heeft de verwerende partij in de beslissing ook gemotiveerd.

De verzoekende partijen tonen volgens de tussenkomenende partij ook niet aan dat er een onregelmatigheid heeft plaatsgevonden bij de aanplakking waardoor hun beroepstermijn niet of later is beginnen lopen. De rechtspraak waarnaar de verzoekende partijen verwijzen is irrelevant. Enkel de startdatum en de periode van aanplakking gedurende 30 dagen zijn van belang. De verzoekende partijen hadden tijdens de beroepsprocedure elementen moeten aanreiken waaruit blijkt dat niet voldaan is aan deze voorwaarden en kunnen niet pas tijdens de procedure voor de Raad hun vergeten argumentatie aanbrengen. De Raad kan zich niet in de plaats stellen van de verwerende partij.

De tussenkomende partijen stellen verder dat de verzoekende partijen niet gevolgd kunnen worden waar zij menen dat de aanplakking slechts vier dagen heeft plaatsgevonden nu op de verklaring op eer 19 maart 2016 als einddatum wordt vermeld. Volgens rechtspraak van de Raad blijkt enkel de startdatum van belang bij de berekening van de beroepstermijn. De verzoekende partijen beweren wel dat de aanplakking slechts tot 19 maart 2016 heeft geduurd, maar tonen niet aan dat de vermelding van de einddatum van 19 maart 2016 op de verklaring op eer zou betekenen dat er na deze datum geen aanplakking heeft plaatsgevonden. Voor zover als nodig betwist de tussenkomende partij de stelling dat er geen aanplakking meer was na 19 maart 2016. De verzoekende partijen dragen hierbij de bewijslast. Tijdens de beroepsprocedure hebben de verzoekende partijen niet betwist dat er na 15 maart 2016 nog een aanplakking plaatsvond noch hebben zij elementen aangereikt waaruit blijkt dat er na 19 maart 2016 nog een aanplakking plaatsvond, zodat de verwerende partij volgens de tussenkomende partij dit niet bijkomend moest onderzoeken.

Met de verwijzing naar het tweede regularisatiedossier kan volgens de tussenkomende partij geen rekening worden gehouden. Dit betreft argumentatie die had moeten worden uiteengezet tijdens de beroepsprocedure bij de verwerende partij. De Raad mag zich volgens de tussenkomende partij niet in de plaats stellen van de verwerende partij door de bijkomende inlichtingen te beoordelen.

4.

De verzoekende partijen stellen in hun wederantwoordnota dat de verklaring op eer en het attest van aanplakking wel degelijk met elkaar verweven zijn. De verzoekende partijen verwijzen naar het arrest met nummer RvVb/S/1617/0340 van 22 november 2016 en stellen dat het attest van aanplakking weliswaar een belangrijk bewijsmiddel vormt om de datum van aanplakking te beoordelen, maar dat dit niet het enig mogelijke bewijsmiddel is dat bovendien kan worden betwist door andere bewijsmiddelen die door de verwerende partij moeten worden geëvalueerd.

In het beroepschrift, op de hoorzitting en in de replieknota op het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar zijn verschillende elementen en bewijsstukken aangehaald op basis waarvan de datum van de aanplakking en de aanplakkingsduur ernstig in vraag moeten worden gesteld.

5.

In haar laatste schriftelijke uiteenzetting stelt de tussenkomende partij dat de verzoekende partijen uit het oog verliezen dat de verklaring op eer zonder voorwerp is van zodra het attest van aanplakking wordt opgesteld.

De verzoekende partijen betwisten volgens de tussenkomende partij de geldigheid van het attest van aanplakking niet en betichten het evenmin van valsheid. De verzoekende partijen hebben gedurende de beroepsprocedure ook nooit betwist dat de aanplakking gedurende 30 dagen heeft plaatsgevonden ook al kenden zij de visie van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar over de tijdigheid. Zij kunnen dus niet tijdens de huidige procedure opwerpen dat de aanplakkingsduur niet correct is. De elementen die zij tijdens de beroepsprocedure hebben opgeworpen, hebben enkel betrekking op de periode vóór 15 maart 2016.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen betwisten in essentie de rechtsgeldigheid van de aanplakking. Zij stellen dat de aanplakking niet gebeurde op 19 februari 2016 en dat de mededeling minstens geen dertig dagen heeft uitgehangen, noch vanaf 19 februari 2016 zoals geattesteerd in het attest van

aanplakking, noch vanaf 15 maart 2016 zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert.

Door de gebrekkige aanplakking is de beroepstermijn volgens hen dan ook niet beginnen lopen, zodat het administratief beroep van 4 mei 2016 dus tijdig is en het onterecht door de verwerende partij als laattijdig is verworpen.

Nu de verzoekende partijen in dit middel het onontvankelijk verklaren van hun administratief beroep bekritisieren, en daarbij ook aanvoeren dat de aanplakking niet heeft plaatsgevonden gedurende een onafgebroken periode van dertig dagen, hebben zij, anders dan wat de tussenkomende partij lijkt te stellen, wel degelijk een belang bij het middel.

2.

2.1

Artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO bepaalt dat het administratief beroep op straffe van onontvankelijkheid moet worden ingesteld binnen een termijn van dertig dagen die voor belanghebbenden aan wie de beslissing niet dient te worden betekend, ingaat de dag na de startdatum van de aanplakking.

Artikel 4.7.19, §2 VCRO bepaalt over de aanplakking:

“Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.”

De voorbereidende werken (*Parl. St. VI. P.*, 2008-2009, stuk 2011, nr. 1, pp. 187-188, 557) stellen hierover het volgende:

“Uitgangspunt voor de berekening van de beroepstermijn voor derden-belanghebbenden

...

De bewijslast om aan te tonen dat de aanvrager aan zijn aanplakkingsplicht heeft verzaakt, berust bij de persoon die het beroep instelt. Meestal zal dat gebeuren aan de hand van middelen die een vrije bewijswaarde hebben en die dus door de deputatie moeten worden gewaardeerd, het gaat dan bvb. om getuigenverklaringen of aanwijzingen waaruit een feitelijk vermoeden kan worden afgeleid.

Het is wenselijk dat op de aanplakkingsplicht een degelijk gemeentelijk overheidstoezicht wordt geïnstalleerd.”

Het Grondwettelijk Hof heeft met betrekking tot de aanplakking als vorm van bekendmaking van vergunningsbeslissingen overwogen dat dit een geschikte vorm van bekendmaking is, mede omwille van het feit dat de gemeentelijke overheid dient te waken en te attesteren over de aanplakking (GwH 27 januari 2011, nr. 8/2011, overw. B.13.3.3.4).

2.2

Uit de voormelde bepalingen volgt dat voor belanghebbende derden dus één vertrekpunt wordt voorzien voor hun vervalltermijn van dertig dagen om administratief beroep aan te tekenen tegen een vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen, met name de dag na de startdatum van de regelmatige aanplakking van de mededeling dat er een stedenbouwkundige vergunning werd verleend.

De regelmatige (vanaf de openbare weg voldoende zichtbare en leesbare) aanplakking op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft gedurende een volledige termijn van 30 dagen, is dan ook van essentieel belang om de rechten van belanghebbende derden te vrijwaren. Het betreft voor hen in beginsel de enige kennisgeving van het bestaan van een stedenbouwkundige vergunning, terwijl ze slechts beschikken over een relatief korte vervalltermijn om desgevallend administratief beroep in te stellen.

Is er geen aanplakking of is deze aanplakking gebrekkig, heeft dit tot gevolg dat de beroepstermijn voor belanghebbende derden niet begint te lopen.

3.

In het attest van aanplakking wordt geattesteerd dat de mededeling dat een vergunning werd verleend, is aangeplakt op een zichtbare plek vanaf de openbare weg van 19 februari 2016 tot en met 19 maart 2016.

3.1

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat *“in zich het dossier een vaststelling van aanplakking bevindt die gedateerd werd op 15 maart 2016. Een dergelijke vaststelling is het enige te hanteren stuk om de werkelijke aanvang van de aanplakking te bepalen. In de vaststelling is dan wel melding van een aanplakking van 19 februari tot 19 maart 2016, voortgaande op de verklaring op eer van de aanvrager, maar het is de datum van de vaststelling door het gemeentebestuur die als enige kan in aanmerking genomen worden als aanvangsdatum, cf. vaste rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Dit in het voordeel van de derden gezien de bewijskracht van een dergelijke vaststelling. De termijn voor instelling van het beroep begon te lopen op 16 maart 2016 om te eindigen op 14 april 2016, ongeacht de aanplakking er mogelijk in de feiten al eerder was”*.

De verwerende partij besluit dat het beroep niet werd ingediend binnen een termijn van dertig dagen ingaand na de dag dat door het gemeentebestuur een vaststelling werd gedaan van aanplakking en dat het beroep daarom laattijdig is.

3.2

De Raad moet samen met de verzoekende partijen echter vaststellen dat de voormelde motivering van de verwerende partij de beslissing om het beroep wegens laattijdigheid onontvankelijk te verklaren, niet kan verantwoorden.

Nog los van de vraag of de verwerende partij gelet op de vermeldingen in het attest van aanplakking rechtmatig kon aannemen dat de dag na de datum van vaststelling door de (gemachtigde van de) gemeentesecretaris als startdatum van de administratieve beroepstermijn van dertig dagen geldt, kon de verwerende partij er niet zonder meer van uitgaan dat de mededeling die te kennen geeft dat een stedenbouwkundige vergunning is verleend, vanaf 15 maart 2016 gedurende een volledige termijn van dertig dagen zichtbaar vanaf de openbare weg op het betrokken perceel en dus rechtsgeldig werd aangeplakt.

Noch uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt of de verwerende partij op de één of de andere manier is nagegaan of er vanaf 15 maart 2016 een rechtsgeldige aanplakking was. Met de verzoekende partijen moet de Raad integendeel vaststellen dat volgens het attest van aanplakking zelf de periode van aanplakking maar liep tot en met 19 maart 2016. Dit betekent dat, ingeval men - zoals de verwerende partij heeft gedaan - de datum van vaststelling op 15 maart 2016 als eerste dag van aanplakking aanmerkt, er dus geen bewijs voorligt dat er gedurende een daarop volgende volledige termijn van dertig dagen werd aangeplakt.

De tussenkomende partij betwist in haar schriftelijke uiteenzetting dat er geen aanplakking gedurende dertig dagen vanaf 15 maart 2016 gebeurde, en stelt dat de verzoekende partijen de gebrekkige aanplakking vanaf 15 maart 2016 evenmin aantonen. Zij gaat daarbij evenwel voorbij aan het feit dat volgens het attest van aanplakking zelf de mededeling van vergunning slechts tot en met 19 maart 2016 werd aangeplakt. De tussenkomende partij brengt verder zelf geen enkel element bij om deze vermelding in het attest van aanplakking te ontkrachten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen heeft de verwerende partij niet op goede gronden geoordeeld dat de aanplakking regelmatig is gebeurd en dat het beroep van de verzoekende partijen laattijdig is.

Het middel is gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In het tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 4.7.21 VCRO, het besluit van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake de stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen (hierna: Beroepenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet, van het materieel motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij onterecht oordeelt dat het beroepschrift geen omschrijving bevat van de hinder en nadelen die de verzoekende partijen ondervinden van de verleende stedenbouwkundige vergunning.

Volgens de verzoekende partijen leest de verwerende partij de beroepsakte verkeerd. Zij stellen dat aan alle onderdelen met betrekking tot de ontvankelijkheid is voldaan en dat het belang in verschillende onderdelen in specifieke opbouw en per verzoekende partij wordt toegelicht omwille van de minder gebruikelijke aard van de activiteiten. De verzoekende partijen stellen dat zij hebben aangegeven dat zij als eigenaar en uitbater van het naastgelegen terrein een evident belang hebben. Vervolgens hebben zij in hun beroepschrift toegelicht wat de doelstellingen en de exploitatie van de vennootschap zijn, met name landbouw via de "korte keten", en dit gekoppeld aan de gekozen inplanting. In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, wordt er niet gehamerd op het nabuurschap, maar wel op de specifieke exploitatie en de uitbating op het terrein en de impact van de gekozen inplanting op de exploitatie. Uit de omschrijving in het beroepschrift blijkt volgens de verzoekende partijen duidelijk dat het juist het open landschap in de onmiddellijke omgeving is dat van belang is voor de exploitatie en haar zaakvoerder. Er wordt concreet verduidelijkt waarom de inplanting als storend wordt gezien. In de bestreden beslissing wordt echter enkel naar de conclusie verwezen en niet naar de bijkomende uiteenzetting.

De verzoekende partijen stellen verder dat zij zich bewust zijn dat visuele hinder voor een rechtspersoon moeilijk te ondervinden is, maar dat zij concreet hebben uiteengezet wat het bijzondere is aan de exploitatie en waarom hier wel visuele hinder meespeelt. Cliënteel van de winkel moet de producten kunnen zien op het veld vanuit de winkel om de meerwaarde van de “korte keten” te bewerkstelligen. Dit werd tijdens de hoorzitting nog nader toegelicht. De verwerende partij heeft zelf ook de leefbaarheid van het bedrijf erkend door een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

De bestreden beslissing maakt volgens de verzoekende partijen dan ook een schending uit van artikel 4.7.21 VCRO, aangezien zij meer voorwaarden oplegt dan wettelijk voorzien. Minstens is de motivering onzorgvuldig en wordt het beroep ruimer omschreven dan in de bestreden beslissing wordt geciteerd.

2.

De verwerende partij antwoordt dat de motivering van de bestreden beslissing voor zich spreekt.

Zij stelt verder dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen het beroepschrift tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen en het voorliggend verzoekschrift voor de Raad. De hinder en nadelen worden volgens de verwerende partij duidelijker uiteengezet in het verzoekschrift dan in het beroepschrift. Er wordt in het beroepschrift wel een hele omschrijving gegeven van de exploitatie van de verzoekende partijen, maar de hinder en nadelen worden niet verduidelijkt. Het is niet de taak van de verwerende partij om zelf op zoek te gaan naar een omschrijving van de hinder en nadelen. Ook voor de zaakvoerder blijft een duidelijke omschrijving in het beroepschrift achterwege. Er wordt niet concreet toegelicht wat de storende impact inhoudt.

De verwerende partij stelt verder nog dat de hele omschrijving van de maatschappelijke doelstellingen niet in de bestreden beslissing is opgenomen omdat voor haar het verband tussen deze doelstellingen en eventuele hinder en nadelen onduidelijk was. Op basis van het beroepschrift is het volgens de verwerende partij dan ook niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de verzoekende partijen niet aantoonde dat zij rechtstreekse en onrechtstreekse hinder en nadelen konden ondervinden van de beslissing van het college.

3.

De tussenkomende partij werpt in eerste instantie de onontvankelijkheid van het middel op. Volgens haar zijn de verzoekende partijen dubbelzinnig over de kritieken die zij uiten op de bestreden beslissing. Zij verwijzen zowel naar de garage als naar de stalling, terwijl dit twee verschillende beslissingen zijn. Voor zover de verzoekende partijen in hun uiteenzetting verwijzen naar de garage, is het middel onontvankelijk.

De tussenkomende partij stelt met verwijzing naar artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO en artikel 1, §1, tweede en vierde lid van het Beroepenbesluit dat de hinder en nadelen op straffe van onontvankelijkheid in het beroepschrift zelf moeten worden aangebracht en dat met latere stukken geen rekening kan worden gehouden.

De tussenkomende partij wijst op recente rechtspraak van de Raad waarbij artikel 1, §1, laatste lid van het Beroepenbesluit buiten toepassing wordt gelaten, maar stelt dat deze rechtspraak niet kan worden gevolgd. Er valt volgens haar immers niet in te zien om welke reden de Raad bij de toepassing van het Procedurereglement wel zou kunnen oordelen dat het ontbreken of ontoereikende beschrijving van hinder en nadelen leidt tot de onontvankelijkheid van het beroep bij de Raad, terwijl dit niet zou gelden bij de ontvankelijkheidsvereisten bij een beroep bij de deputatie. In de VCRO wordt immers noch op de toegangsvereisten voor de Raad, noch op deze van de deputatie enige sanctie omschreven. De indiener van het administratief beroep kan wél de

omschrijving nader toelichten op de hoorzitting, maar moet blijven binnen de omschrijving die in het beroepschrift is gegeven. Op deze wijze trekt hij de grenzen van het debat.

Minstens zou het aanvaarden van een latere omschrijving van het belang aanleiding geven tot belangenschade: de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar kan de aanvullende elementen omtrent het belang niet beoordelen en andere partijen hebben slechts een beperkte mogelijkheid om de bijkomende elementen te onderzoeken. Dit zou betekenen dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar geen verslag van de grond van de zaak kan maken voorafgaand aan de hoorzitting, zodat er op de hoorzitting geen debat kan ontstaan over de grond van de zaak. Hierbij merkt de tussenkomenende partij nog op dat de verwerende partij haar beslissing binnen een strikte termijn dient te nemen en dat een uitstel van de hoorzitting doorgaans niet mogelijk is.

De tussenkomenende partij zet het omschreven belang uiteen en stelt dat zij in haar nota voor de verwerende partij een voorbehoud had gemaakt voor het omschreven belang in het beroepschrift. De verzoekende partijen dienen pas de avond voor de hoorzitting een replieknota in, die de tussenkomenende partij niet meer heeft kunnen bekijken. Er worden in de replieknota nog bijkomende argumenten aangehaald, maar de verwerende partij kan enkel rekening houden met het beroepschrift.

Uit de opgenomen passage in de bestreden beslissing blijkt volgens de tussenkomenende partij bovendien dat de verwerende partij wel is uitgegaan van een correcte lezing van het beroepschrift en dat de verwerende partij niet enkel stelt dat de verzoekende partijen zich louter zouden steunen op het nabuurschap. De verwerende partij oordeelde terecht dat het door de verzoekende partijen opgeworpen “tenietdoen” van het uitzicht niet wordt aangetoond. De verwerende partij heeft volgens de tussenkomenende partij voldoende geantwoord op de argumenten van de verzoekende partijen.

De tussenkomenende partij merkt tot slot nog op dat de verzoekende partijen tegenstrijdige standpunten innemen. Zij stellen enerzijds dat er momenteel geen winkel aanwezig is maar anderzijds dat het cliënteel van de winkel de producten van het veld op het terrein moet kunnen zien. De aanwezigheid van een winkel is in de beroepsprocedure ook nooit opgeworpen. Daar was enkel sprake van verkoop aan consumenten. Het belang van de eerste verzoekende partij werd in beroepsprocedure evenmin verbonden aan het feit dat zij specifiek landbouwer is geworden en innovatieve projecten opstart.

4.

De verzoekende partijen wijzen erop dat de verwerende partij in haar antwoordnota stelt dat het belang wel wordt omschreven in het verzoekschrift. Het beschreven belang is volgens hen evenwel een kopie van het belang zoals beschreven in het beroepschrift. Er wordt enkel de nadruk gelegd op enkele passages uit het beroepschrift om het aanwezige belang te onderzoeken.

De verzoekende partijen wijzen verder nog op rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat het belang mag worden verduidelijkt in de replieknota. Ze benadrukken dat zij in het beroepschrift, op de hoorzitting en in hun replieknota hebben aangegeven op welke manier het belemmerde uitzicht hinder vormt zowel voor de eerste verzoekende partij als zaakvoerder als voor de tweede verzoekende partij in het optimaal uitvoeren van haar bedrijf.

5.

De tussenkomenende partij stelt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting nog dat de verwerende partij op geen enkele wijze het beroepschrift buiten beschouwing heeft gelaten of zich beperkt heeft tot een samenvatting van het belang. Op alle argumenten is geantwoord. De verzoekende partijen hebben in hun beroepschrift geen commercieel nadeel aangehaald.

De verwerende partij komt volgens de tussenkomende partij correct tot het besluit dat de verzoekende partijen zich beperken tot een stellingname en niet omschrijven waarin de “nadeligheid” of storende impact van de constructie juist gelegen is, minstens dat dit argument niet dienstig kan worden beschouwd als een omschrijving van de hinder en nadelen die rechtstreeks of onrechtstreeks ondervonden zouden kunnen worden door de verzoekende partijen. Het is niet aan de verwerende partij om heel het beroepsschrift te gaan doorzoeken om te zien wat de verzoekende partijen bedoelen.

Beoordeling door de Raad

1.

De tussenkomende partij meent dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij het middel nu wordt verwezen naar een garage, terwijl de bestreden beslissing betrekking heeft op de regularisatie van een stalling voor weidedieren.

Uit het inleidend verzoekschrift blijkt echter voldoende duidelijk dat de hinder en nadelen die de verzoekende partijen omschrijven, veroorzaakt worden door de inplanting van de stalling voor weidedieren. De verwijzing naar de garage betreft dan ook een louter materiële vergissing. De tussenkomende partij zet verder niet concreet uiteen in welke mate de verzoekende partijen geen belang zouden hebben bij een middel waarin zij het onontvankelijk verklaren van hun administratief beroep bekritisieren.

De exceptie wordt verworpen.

2.

Artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO bepaalt dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden, administratief beroep kan instellen tegen de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

Met artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO heeft de decreetgever een effectief recht op toegang tot de administratieve beroepsprocedure aan derde-belanghebbenden willen waarborgen. Die bepaling mag niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze worden toegepast. Het volstaat dat de gevreesde hinder of nadelen afdoende concreet omschreven worden en dat er aannemelijk gemaakt wordt dat die hinder of nadelen, rechtstreeks of onrechtstreeks, het gevolg kunnen zijn van de in eerste administratieve aanleg genomen vergunningsbeslissing. Artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO vereist niet dat een derde effectief hinder of nadelen ondervindt. Het risico op het ondergaan van hinder of nadelen als gevolg van de vergunningsbeslissing volstaat.

In uitvoering van artikel 4.7.25 VCRO bepaalt artikel 1, §1, tweede lid Beroepenbesluit dat de in artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO bedoelde belanghebbenden in hun administratief beroepsschrift een omschrijving moeten geven van de rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen die zij kunnen ondervinden ingevolge de bestreden beslissing.

3.

Met de bestreden beslissing heeft de verwerende partij het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik van 4 april 2016 onontvankelijk verklaard. In het beroepsschrift komt volgens de verwerende partij geen omschrijving voor van de hinder en nadelen die de verzoekende partijen als beroepers rechtstreeks of onrechtstreeks kunnen ondervinden:

“ ...

Het beroepsschrift voldoet verder ook niet aan de vormvoorschriften opgelegd door art. 4.7.21 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en het besluit van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen.

Indien de indiener van het beroep een natuurlijke persoon of rechtspersoon is die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing, omvat het beroepsschrift tevens een omschrijving van deze hinder of nadelen. In het beroepsschrift zijn in deze richting de volgende stellingnames terug te vinden:

'Kortom de exploitatie van de BVBA en het inkomen van haar zaakvoerder draait rond de hoeve palend aan het terrein van de bestreden beslissing, dewelke tot op enkele centimeters van de perceelsgrens komt en een storende impact heeft op de site van de beroepsindieners (p.6)'

Of ook:

'De beroepsindiener stelt vast dat de volledige constructie quasi tegen de perceelsgrens wordt gezet. Het betreft nochtans een uitgestrekt perceel, doch de aanvrager heeft de meest nadelige wijze van inplanting verkozen, namelijk tegen de perceelsgrens'.

Het is echter niet omdat er betere inplantingen denkbaar zijn dat de voorliggende inplanting per definitie hinderlijk of nadelig is. De beroeper beperkt zich tot de stellingname dat het 'nadelig' is, maar omschrijft niet waarin dat nadeel of de storende impact zich dan juist manifesteert. Een loutere stellingname kan niet volstaan als omschrijving. De beroeper brengt verder wel argumenten aan m.b.t. de vergunningstoestand van de woning, de toepassing van de omzendbrief inzake stallingen voor weidedieren en algemene overwegingen aangaande een goede ruimtelijke ordening. Deze argumenten kunnen echter evenmin dienstig zijn als 'omschrijving van de hinder of nadelen' die rechtstreeks of onrechtstreeks ondervonden zouden kunnen worden door de beroepsindiener. Het beroep is niet ontvankelijk gezien het ontbreken van deze noodzakelijke omschrijving.

Op de hoorzitting wordt nog gesteld dat het feit dat de beroeper nabuur is afdoende is. Het loutere nabuurschap kan echter op zich niet volstaan om partijen het rechtens vereiste belang bij een administratief beroep bij de deputatie te verschaffen (arrest nr. A/2014/0016 van 14 januari 2014 in de zaak 2010/0556/A/2/0532, RvVB).

...

4.

Los van de vraag of de artikelen 4.7.21 VCRO tot en met artikel 4.7.25 VCRO al dan niet een voldoende decretale grondslag bieden voor de onontvankelijkheidssanctie van artikel 1, §1, vierde lid Beroepenbesluit, kan de verwerende partij niet worden gevolgd in haar oordeel over de onontvankelijkheid van het ingestelde beroep.

In het beroepsschrift zelf omschrijven zowel de eerste als de tweede verzoekende partij voldoende concreet en precies de hinder en de nadelen die zij persoonlijk menen te ondervinden door de verleende vergunning. Zij verduidelijken dit nog in de replieknota als reactie op het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

4.1

De tweede verzoekende partij zet in het beroepsschrift uiteen dat zij exploiteert naast en rondom het perceel waarop de stalling voor weidedieren staat. Zij omschrijft in het beroepsschrift uitgebreid haar maatschappelijk doel en activiteiten en stelt dat *"dit alles concentreert zich voorlopig in ongeveer 30ha rond de boerderij, palend aan de site van de bestreden beslissing. Hierdoor heeft*

de vennootschap een evident belang omdat er ook verkoop aan de particulier gebeurt en een mooi en open agrarisch uitzicht dus een deel van de politiek van het bedrijf en zijn bedrijfsvoering uitmaakt". De tweede verzoekende partij besluit in haar beroepschrift dat *"de exploitatie van de BVBA... draait rond de hoeve palend aan het terrein van de bestreden beslissing, dewelke tot op enkele centimeters van de perceelsgrens komt en een storende impact heeft op de site van de beroepsindieners"*. (eigen onderlijning)

Uit de geciteerde passage, samen gelezen met het maatschappelijk doel en de activiteiten van tweede verzoekende partij, kan reeds in alle redelijkheid afgeleid worden in welke mate de tweede verzoekende partij hinder en nadelen meent te kunnen ondervinden van de verleende vergunning.

Anders dan wat de tussenkomen partij beweert, is het bovendien niet verboden om de in het beroepschrift aangevoerde hinder en nadelen nog te verduidelijken in een replieknota, als antwoord op de argumentatie hierover in het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. In haar replieknota benadrukt de tweede verzoekende partij dat door de gekozen inplanting *"de visuele hinder en nadelige effecten voor de exploitatie van een bedrijf waarbij rechtstreeks van producent aan consument wordt beoogd, evident [is]. Het leidt geen twijfel uit de bladzijdenlange uiteenzetting over de aard van het bedrijf dat de locatie met zorg gekozen is om een open landschap dicht bij de velden te hebben, waarbij voorbijfietsende, wandelende of lokale consumenten het product van zaad/vrucht/kiem tot eindproduct kan volgen. De keuze voor een open landschap en ongerepte hoeve is hierbij van belang op commercieel en beleevingsvlak. Door de constructie dermate dicht tegen het naburig perceel te zetten, heeft de bestreden beslissing de meest nadelige inplanting gekozen om visueel de voor de beroepsindieners meest storende keuze te nemen, en het eigen open landschap van de bewoner/aanvrager te vrijwaren"*. (eigen onderlijning)

Ongeacht de vraag of er op de site zelf reeds een winkel is, maakt de tweede verzoekende partij in haar beroepschrift en replieknota voldoende aannemelijk dat zij door de visuele belemmering van de stalling voor weidedieren nadelige gevolgen kan ondervinden voor haar exploitatie waarvoor de zichtbaarheid van het agrarisch landschap belangrijk is.

4.2

De eerste verzoekende partij zet in het beroepschrift uiteen dat zij de zaakvoerder is van de tweede verzoekende partij en daarvoor haar job als werknemer heeft opgegeven. Zij benadrukt dat zij in het kader van het maatschappelijk doel van haar vennootschap verschillende opleidingen heeft gevolgd. In het beroepschrift stelt zij dat *"de exploitatie van de bvba en het inkomen van haar zaakvoerder draait rond de hoeve palend aan het terrein van de bestreden beslissing, dewelke tot op enkele centimeters van de perceelsgrens komt en een storende impact heeft op de site"*.

Uit de uiteenzetting in het beroepschrift valt voldoende duidelijk af te leiden dat de eerste verzoekende partij haar belang steunt op het gegeven dat zij zaakvoerder is van en haar inkomsten verkrijgt via de exploitatie van de tweede verzoekende partij. Het is evident dat de nadelige gevolgen die de stalling voor weidedieren kan veroorzaken voor de exploitatie van de vennootschap, een negatieve impact kunnen hebben op het inkomen van de eerste verzoekende partij als zaakvoerder van die vennootschap. Ook de eerste verzoekende partij toont dus voldoende concreet aan dat zij hinder en nadelen kan ondervinden door de verleende vergunning.

5.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partijen voldoende duidelijk omschrijven waarom de vergunde inplanting voor hen een storende impact heeft, met name een negatieve impact op de zichtbaarheid van het agrarische landschap die juist belangrijk is voor de exploitatie. De

verzoekende partijen beperken zich dus niet louter tot een stellingname en een verwijzing naar het nabuurschap zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt.

De verzoekende partijen hebben in hun beroepschrift voldoende duidelijk hun belang omschreven in de zin van artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO. De verwerende partij heeft hun beroep dan ook onterecht onontvankelijk verklaard bij gebrek aan belang.

Het middel is gegrond.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Michel DESMET is ontvankelijk.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 4 augustus 2016, waarbij het beroep van de verzoekende partijen onontvankelijk wordt verklaard.
3. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partijen en dit binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verwerende partij.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 8 mei 2018 door de vijfde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vijfde kamer,

Jelke DE LAET

Pieter Jan VERVOORT